

Sygn. akt II AKa 246/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2012r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Paweł Rysiński

SA – Małgorzata Mojkowska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2012 r.

sprawy 1. K. R., 2. A. P., 3. J. T., 4. A. G. (2), 5. R. K. (1), 6. M. J. (1)

oskarżonych z art. 18 § 3 w zw. z 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z 12 k.k. (ad 1), art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 12 k.k. ad 2, 4 i 5, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z 12 k.k. w zw. z 65 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z 270 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zb. z 272 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k. (ad 3), art. 279 § 1 k.k. (ad 5 i 6)

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 25 listopada 2011 r. sygn. akt VIII K 249/09

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- w stosunku do oskarżonego K. R. uzupełniając podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności o art. 60 § 2 pkt 2 k.k. obniża orzeczoną wobec tego oskarżonego karę pozbawienia wolności do lat 2 (dwa), którą to karę na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszącą lat 5 (pięć),

- w stosunku do oskarżonego M. J. (1) w ten sposób, że uniewinnia tego oskarżonego od popełnionego zarzucanego mu czynu określonego w pkt XVI aktu oskarżenia i kosztami postępowania dotyczącymi oskarżonego M. J. (1) obciąża Skarb Państwa;

II. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. Zasądza od oskarżonych:

K. R., A. P., J. T., A. G. (2), R. K. (1) koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających w tym tytulem opłaty za obie instancje od K. R. 900 (dziewięćset) złotych, zaś za drugą instancję od A. P. 700 (siedemset) złotych, od J. T. 800 (osiemset) złotych, od A. G. (2) 700 (siedemset) złotych, od R. K. (1) 500 (pięćset) złotych;

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. K. – Kancelaria Adwokacka w W. (...) (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych w tym 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych A. G. (2) i R. K. (1) wykonywanej w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła m.in.:

1) **K. R. o to, że**

II. w okresie od kwietnia 2000 r. do kwietnia 2001 r. w W. i innych miejscowościach w Polsce i poza terytorium RP, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zamiarze, aby inne osoby, w tym J. M. (1) ps. (...) i J. W. ps. (...) wbrew przepisom ustawy dokonały przewozu z B. do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny, udzielił pomocy do popełnienia niniejszego czynu w ten sposób, że skontaktował J. M. (1) ps. (...) i J. W. ps. (...) z J. S. (1) ps. (...) - pośrednikiem dostaw heroiny oraz uczestniczył w rozmowach pomiędzy wskazanymi osobami dotyczących organizacji przemytu narkotyków z B. do Polski, w tym i cen, jakości i ilości narkotyku, co w konsekwencji umożliwiło nielegalne przemieszczenie na teren Polski kilkudziesięciu kilogramów heroiny,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 r. Nr 179 poz. 1485 wraz z późniejszymi; zmianami) w zw. z art. 12 k.k.

2) **A. P. o to, że:**

V) w okresie od wiosny 2001 r. do końca 2002r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny, o łącznej wadze 20 kg 280 g oraz kokainy o łącznej wadze 3 kg 280 g, w ten sposób, że:

- w okresie od wiosny 2001 r. do wiosny 2002 r. z częstotliwością pięciu razy w tygodniu, przez okres dziesięciu miesięcy, nabywał od S. S. (1) partie heroiny w ilości po 100 g oraz kokainy w ilości po 15 g co daje łącznie 20 kg heroiny i 3 kg kokainy,
- w okresie od wiosny 2002 r. do końca 2002 r. z częstotliwością dwóch razy w tygodniu, przez okres siedmiu miesięcy, nabywał od S. S. (1) partie heroiny i kokainy w ilościach po 5 g, co daje łącznie 280 g heroiny i kokainy, które przekazywał następnie współpracującym z nim, nieustalonym osobom w celu dalszej dystrybucji narkotyków na terenie G., przy czym z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 r. Nr 179 poz. 1485 wraz z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k.

3) **J. T. o to, że:**

VI. w okresie od początku 2001 r. do połowy 2003 r. w W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny, w ten sposób, że:

- w okresie tym przekazywał S. S. (1) i innym osobom od 0,5 kilograma do 1 kilograma heroiny tygodniowo w łącznej ilości nie większej niż 45 kg w celu dalszej dystrybucji tych środków,

• na przestrzeni 2001 r. nabywał od S. S. (1) i innych osób heroinę w ilości nie mniejszej niż 2 kg w ten sposób, że tygodniowo nabywał po 100 gram heroiny, w celu jej dalszej dystrybucji na terenie Dworca Centralnego w W., **przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw,**

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 r. Nr 179 poz. 1485 wraz z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII) w nieustalonym dniu, jednak nie wcześniej niż 16 maja 2006 r. i nie później niż 14 marca 2007 r. w W., w zamiarze aby inna nieustalona osoba dokonała podrobienia dokumentu w postaci dowodu osobistego celem jego późniejszego użycia jako autentycznego przez J. T., swoim zachowaniem ułatwił popełnienie ww. czynu zabronionego w ten sposób, że za pośrednictwem ustalonej osoby dostarczył fałszerzowi swoje zdjęcia celem umieszczenia ich w odpowiedniej rubryce dowodu osobistego zawierającego dane osobowe innej osoby,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 k.k.

VIII) w dniu 14 marca 2007 r. w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W., wyłudził poświadczenie nieprawdy co do swojej tożsamości w paszporcie nr (...) wydanym przez Wojewodę (...) w dniu 23 marca 2007 r. w ten sposób, że własnoręcznie wypełnił wniosek o wydanie dokumentu paszportowego posługując się danymi osobowymi A. B., a następnie podstępnie wprowadził pracownika ww. urzędu w błąd co do swojej tożsamości, przedstawiając mu przedmiotowy wniosek wraz z podrobionym dowodem osobistym nr (...) wystawionym na nazwisko i dane osobowe A. B., a zawierającym zdjęcie przedstawiające J. T.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4) **A. G. (2)** o to, że:

IX) w okresie od początku 2001 r. do końca 2001 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z S. H. nieustalonym mężczyzną o ps. (...), w krótkich odstępach czasu, wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy, o łącznej wadze 3 kg 600 g, w ten sposób, że codziennie nabywał od S. S. (1) kokainę w partiach po 10 g w celu jej dalszej dystrybucji, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 r. Nr 179 poz. 1485 wraz z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

5) **R. K. (1)** oskarżono to, że:

XI (XIII a/o) w okresie od października 2000 do 2003 r. w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy, o łącznej wadze 920 g w ten sposób, że z częstotliwością nie mniejszą niż jeden raz w tygodniu przez okres dziesięciu miesięcy w skali roku nabywał od S. S. (1) kokainę w ilości ok. 10 g w celu jej dalszej dystrybucji, przy czym z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 r. Nr 179 poz. 1485 wraz z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

XII) (XIV a/o) w okresie od dnia 05 maja 1999 r. do dnia 06 maja 1999 r. na parkingu przy ul. (...) w W., przełamał zabezpieczenia samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...), o wartości ok. 200.000 zł, poprzez otwarcie drzwi pojazdu przy użyciu tzw. łamaka i uruchomienie silnika samochodu po uprzednim uszkodzeniu stacyjki, po czym dokonał jego kradzieży na szkodę firmy (...) SA,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

6. **M. J. (1)** oskarżono o to, że

XIII) (XV a/o) w dniu 21 czerwca 1999 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadził Towarzystwo (...) oraz (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty pieniędzy w wysokości nie mniejszej niż 40.464 zł w ten sposób, iż złożył w placówce T.U (...) zawiadomienie o kradzieży pojazdu O. (...) o nr rej. (...) ubezpieczonego w zakresie AC, gdy w rzeczywistości kradzież taka nie miała miejsca i w konsekwencji spowodował wypłacenie przez ubezpieczyciela w sierpniu 1999 r. wskazanej kwoty,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIV) (XVI a/o) w dniu 16 marca 1999 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w tym z S. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w samochodzie marki S. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w pojeździe zabrał z jego wnętrza biżuterię złotą w postaci kolczyków, pierścionków, bransolet i innych przedmiotów o wartości nie niniejszej niż 30.000 zł na szkodę I. P., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

Sąd Okręgowy w. W. wyrokiem z dnia 25 listopada 2011 r.

oskarżonego K. R. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że: w okresie od dnia 8 maja 2000 r. do dnia 14 czerwca 2000 r. w W. oraz B., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w zamiarze aby inne osoby, w tym J. M. (1) ps. (...) i J. W. ps. (...) wbrew przepisom ustawy dokonały wewnątrzspółnotowego nabycia z B. do Polski znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny, udzielił pomocy do popełniania tego czynu w ten sposób, że skontaktował J. M. (1) i J. W. z J. S. (1) - pośrednikiem dostaw heroiny, a także uczestniczył w rozmowach pomiędzy wskazanymi osobami dotyczącymi organizacji przemytu narkotyków z B. do Polski w tym cen, jakości i ilości narkotyku, co w konsekwencji umożliwiło nielegalne przemieszczenie na teren Polski kilkudziesięciu kilogramów heroiny, to jest za winnego popełnienia czynu określonego w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 100 zł (stu złotych).

Oskarżonego A. P. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w nieustalonym dokładnie okresie czasu, nie wcześniej jednak niż od początku kwietnia 2001 r. i nie później niż do końca września 2001 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o łącznej wadze nie mniejszej niż 1.200 gram i nie większej niż 7 kg 200 gram oraz kokainy o łącznej wadze nie mniejszej niż 240 gram i nie większej niż 1.440 gram w ten sposób, że z częstotliwością od jednego do trzech razy w tygodniu przez okres nie dłuższy niż sześć miesięcy nabywał od S. S. (1) partie heroiny w ilościach od 50 gram do 100 gram jednorazowo oraz partie kokainy w ilościach od 10 gram do 20 gram jednorazowo, które następnie przekazywał współdziałającej z nim ustalonej osobie, w celu dalszej dystrybucji tych środków, to jest za winnego popełnienia czynu określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 zł. (dziesięciu złotych).

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 listopada 2008 r. do dnia 27 października 2009 r.

przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Oskarżonego J. T. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że: w nieustalonym dokładnie okresie czasu od początku 2001 r. do lata 2003 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości łącznej nie mniejszej niż 12 kg i nie większej niż 33 kg w ten sposób, że:

- w wyżej wymienionym okresie czasu, nie mniej niż dwudziestokrotnie i nie więcej niż trzydziestokrotnie przekazał S. S. (1) partie heroiny w ilościach od 0,5 kg do 1 kg każda, w celu dalszej dystrybucji tych środków,

- na przestrzeni 2001 r. nie mniej niż dwudziestokrotnie i nie więcej niż trzydziestokrotnie nabywał od S. S. (1) i innych osób heroinę w partiach po 100 gram jednorazowo w celu dalszej jej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, to jest za winnego popełnienia czynu określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Oskarżonego J. T. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach VII i VIII aktu oskarżenia i za to:

- za czyn z punktu VII aktu oskarżenia, na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn z punktu VIII aktu oskarżenia, na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. T. środek kamy w postaci przepadku przedmiotów wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) na karcie 5797 T. XXIX, pod pozycjami 1, 8, 11 i 12.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego J. T. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego J. T. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 listopada 2008 r. do dnia 11 stycznia 2010 r. przyjmując, iż jeden rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Oskarżonego A. G. (2) w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że: w nieustalonym dokładnie okresie czasu, nie wcześniej niż od początku 2001 r. i nie później niż do końca września

2001 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z jednym ustalonym mężczyzną, co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania oraz z nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy w ilości łącznej nie mniejszej niż 360 gram i nie większej niż 1.080 gram w ten sposób, że z częstotliwością dwóch - trzech razy w tygodniu nabywał od S. S. (1) kokainę w partiach nie mniejszych niż 5 gram i nie większych niż 10 gram jednorazowo w celu jej dalszej dystrybucji, tj. za winnego popełnienia czynu określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3

k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 zł. (dziesięciu złotych).

Oskarżonego R. K. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w nieustalonym dokładnie okresie czasu od października 2000 r. do 2003 r. w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci kokainy w łącznej ilości nie mniejszej niż 480 gram i nie większej niż 960 gram w ten sposób, że z częstotliwością nie mniejszą niż dwa razy miesiącu i nie częściej niż jeden raz w tygodniu, przez okres dziesięciu miesięcy w skali roku nabywał od S. S. (1) kokainę w partiach po około 10 gram w celu jej dalszej dystrybucji, tj. za winnego popełnienia czynu określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 zł. (dziesięciu) złotych.

Oskarżonego R. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego R. K. (1) kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie dnia 7 listopada 2008 r. do dnia 1 września 2009 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Oskarżonego M. J. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XV aktu oskarżenia.

Oskarżonego M. J. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 40 zł. (czterdziestu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. J. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby.

Ponadto Sąd Okręgowy orzekł o kosztach sądowych i wynagrodzeniu za obronę oskarżonych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych K. R., A. P., J. T., A. G. (2), R. K. (1), M. J. (1).

Obrońca K. R. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego na jego korzyść w zakresie przypisanego czynu z art. 18

§ 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a opisanego w pkt II wyroku.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków J. W., J. M. (1), a zwłaszcza zeznań świadka koronnego S. S. (1), którzy to świadkowie zeznawali odmiennie, niekonsekwentnie, wewnątrznie sprzecznie, co Sąd sam zauważa wielokrotnie w uzasadnieniu wyroku na stronach od 16 do 25, oświadczeń notarialnych świadków I. S. (1), M. S., którym to dowodom Sąd odmówił wiary wobec istniejących pomiędzy nimi sprzeczności, w sytuacji gdy

prawidłowa ocena materiału dowodowego przeprowadzona na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także wyrażonej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu oraz wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. zasady in dubio pro reo prowadzi do wniosku, iż oskarżony K. R. przypisanego mu w punkcie II wyroku czynu nie popełnił, skoro:

a. analiza treści uzasadnienia Sądu Okręgowego wskazuje, że wyłącznymi dowodami, w oparciu o które Sąd ustalił sprawstwo oskarżonego K. R. są zeznania świadków: J. M. (1) oraz S. S. (1), którzy to świadkowie powinni być współoskarżonymi w sprawie, zaś z uwagi na fakt współpracy z organami ścigania i uzyskania statusu świadka koronnego przez S. S. (1) nie są, które to zeznania są niekonsekwentne, wewnętrznie sprzeczne, odmienne (co wielokrotnie zauważa sam Sąd Okręgowy w treści uzasadnienia wyroku), skoro świadek J. M. zeznawał niekonsekwentnie odnośnie przebiegu zdarzeń, jakie nastąpiły podczas wyjazdu do B. (vide: strona 16 uzasadnienia wyroku), czasu wyjazdu (vide: strona 20 uzasadnienia wyroku), niekonsekwentnie podawał cenę kupowanego narkotyku (vide: strona 17 uzasadnienia wyroku), podał niewiarygodne okoliczności dotyczące wykorzystania jednej z firm (...) do zapłaty za kupowane w B. narkotyki (vide: k. 25 uzasadnienia wyroku), świadkowie odmiennie określili czas i miejsce spotkania na S. w W. (vide: k. 21 uzasadnienia wyroku), osoby uczestniczące w spotkaniu (vide: k. 21 i 22 uzasadnienia wyroku), a świadek koronny J. S. (2) przedstawił niewiarygodne informacje wskazując, iż K. R. gwarantował przedstawicielom strony (...), że zapłata za przemyconą do Polski heroinę zostanie dokonana (vide: strona 25 uzasadnienia wyroku); świadkowie, zwłaszcza świadek koronny S. S. (1) wielokrotnie opisując przebieg wydarzeń, wskazują że nie byli świadkami zdarzeń osobiście, zaś jedynie wiedzę o ich przebiegu posiadają ze słyszenia, bądź po przeprowadzeniu analizy zeznań drugiego świadka np. świadek J. M. (1) na k. 7586 wskazał ...możliwe, że R. był na S., tak pomyślałem jak zapoznałem się z zeznaniami S....;

b.

b. zeznania świadka J. M. (1) mają charakter pomówienia, skoro:

- z zeznań świadka G. S. złożonych na k.8045 wynika, że ... Zorganizowana grupa przestępcza prowadziła grę wciągając osoby w różnego rodzaju przestępstwa. Relacje R. i M. miały być przyjacielskie ale w założeniu miały prowadzić do wyłudzenia od R. pieniędzy przez M.. Byłem świadkiem rozmów W. i M., którzy mówili, że jest to hodowanie biznesmena. Uczestniczyłem w 5 takich spotkaniach podczas, których R. odmawiał współpracy z grupą (...). Miały one burzliwy przebieg. R. odmawiał wejścia w nielegalne interesy w mojej obecności. M. mi mówił, że R. to frajer i idiota bo nie ma kontaktów żeby zorganizować przemysł heroiny z B. do Polski...
- świadek w swoich zeznaniach sam wskazał motyw kierowania pomówień wobec oskarżonego K. R. ...spotkałem się z D. w sierpniu 2004 r., kiedy ja wyszedłem z aresztu i D. też był już na wolności. On mi mówił, że ja i on zostaliśmy oszukani przez R. i możliwe, że przez Ż., bo oni byli już wtedy współnikami... (k. 6643), zaś na k. 5413 wskazał, że podejrzewa, że to K. R. był osobą, która wydała go (...) policji;
- wyjaśnienia oskarżonego K. R., składane konsekwentnie na etapie postępowania przygotowawczego i postępowania przed Sądem potwierdzają motyw zemsty i pomówienia, którym kierował się świadek J. M. (1), skoro z wyjaśnień oskarżonego wynika, że świadek J. M. (1) za pomocą swojego kolegi adwokata zorganizował na niego napad, który miał miejsce na ul. (...) w W., w bramie, został przeprowadzony przez 3 napastników, którzy na koniec przekazali oskarżonemu pozdrowienia od J. M. (1) ze Szwecji, zaś po tej sytuacji podjął kroki mające na celu zdekonspirowanie świadka M. i przekazanie go organom ścigania;

c. jedynym źródłem dowodowym (poza potwierdzeniem odbycia lotów samolotowych w tym samym czasie) wskazującym na fakt, że to oskarżony K. R. jest osobą za pomocą której J. M. (1) nawiązał kontakt z dostawcami heroiny w B. jest świadek J. M. (1), skoro żaden inny świadek tego nie potwierdza, a zwłaszcza nie czyni tego, wbrew ustaleniom Sądu meriti zawartych na stronie 19 uzasadnienia wyroku, świadek J. W. skoro świadek ten konsekwentnie w toku całego postępowania twierdził, że K. R. nie był zaangażowany w interesy narkotykowe, zaś spotkanie M. z J. S. (1) miało charakter przypadkowy (vide: k. 950 podał, że ...K. R. nie był zaangażowany w interesy narkotykowe, to biznesmen. Był kolegą M.,...);

d. z zeznań świadka M. S. wynika, że w maju 2000 r. wspólnie z K. R. i J. M. (1) udali się na targi do P., gdzie spacerując po pawilonach spotkali Polaka o imieniu J., przy stoisku którego został J. M. (1), zaś świadek I. S. (2) zeznał, że również był świadkiem przypadkowego spotkania K. R. z J. S. (1) na targach (k. 116-118 akt prok.); zeznania świadków korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego K. R., zeznaniami J. W., zaś są sprzeczne z zeznaniami J. M. (1);

e. jedynym źródłem dowodowym wskazującym na udział oskarżonego K. R. w spotkaniu, które miało na celu „ustawienie biznesu narkotykowego” organizowanego przez grupę J. W. i J. M. (1) ze stroną (...), tzw. Albańczykami, jest świadek koronny S. S. (1); zeznania świadka nie mogą służyć ustaleniu sprawstwa oskarżonego w tym zakresie, skoro są niekonsekwentne i odmienne; konsekwencją postawionego w punkcie 1 apelacji zarzutu jest:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na wadliwym przyjęciu, że K. R. zorganizował J. M. (1) spotkanie z J. S. (1) oraz drugie spotkanie z J. B.-S. i nieustalonym w toku postępowania Albańczykiem o imieniu H., w którym uczestniczył osobiście (vide: strona 2 uzasadnienia wyroku);

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na wadliwym przyjęciu, że K. R. w nieustalonym dokładnie czasie pomiędzy 11 a 14 czerwca 2000 r. uczestniczył w spotkaniu w nieustalonej restauracji na S. w W. z przedstawicielami grupy J. W. z jednej strony, a J. S. (1) i H. z drugiej strony, w trakcie którego rozmawiano o organizacji przemytu heroiny z B. do Polski (vide: strona 3 uzasadnienia wyroku);

1. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem K. R. w punkcie II zaskarżonego orzeczenia do stopnia winy, okoliczności popełnienia przestępstwa tj. faktu, że proceder przestępczy oskarżonego trwał zaledwie miesiąc, że oskarżony był jedynie pomocnikiem, nie uczestniczył w organizowaniu przemytu narkotyków i poza jednorazowym spotkaniem w B. nie nadzorował i nie interesował się procederem przemytu i handlu narkotykami, a w konsekwencji nie miał wiedzy i świadomości rozmiarów popełnianego przestępstwa, nie czerpał z przestępstwa żadnych korzyści, po popełnieniu czynu zabronionego nie wszedł w konflikt z prawem przez okres 10 lat, starał się zadośćuczynić społecznemu poczuciu sprawiedliwości doprowadzając do wydania danych i miejsca ukrywania się świadka J. M. (1), a w konsekwencji doprowadzając do zlikwidowania przestępczej organizacji handlu narkotykami na wielką skalę zorganizowanej przez w/w świadka; Kształtując wymiar kary Sąd meriti wyszedł poza ramy sędziowskiego wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k., które wskazują na potrzebę zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania kary w stosunku do skazanego, w sytuacji gdy, jak sam zauważył Sąd meriti na stronie 93 uzasadnienia wyroku ...Okolicznością łagodzącą jest dotychczasowa niekaralność K. R. oraz fakt, że pomimo upływu ponad 10 lat od popełnienia przestępstwa, K. R. nie wszedł w konflikt z prawem karnym. Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotowe przestępstwo było w życiu oskarżonego jedynie incydentem, który więcej się nie powtórzy..., co wyklucza potrzebę wymierzenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze aż 3 lat bez warunkowego jej zawieszenia; wymierzona oskarżonemu kara 3 lat pozbawienia wolności narusza zasadę wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, skoro pomimo krótkiego i jednorazowego oskarżonego w przestępczym procederze, braku udziału w bezpośrednim przemyśle i handlu narkotykami, braku czerpania korzyści finansowych z przestępstwa, faktu dotychczasowej niekaralności, została wobec niego wymierzona kara najsurowsza na tle kar wymierzonych innym oskarżonym;

2. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzonej oskarżonemu K. R., w sytuacji gdy, wobec treści art. 19 § 2 k.k. Sąd meriti mógł orzec wobec oskarżonego karę z nadzwyczajnym złagodzeniem jej wykonania tj. karę 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres 5 lat próby; kara ta w świetle zarzutu

sformułowanego w punkcie II 1 jawi się czyniąca zadość prawu materialnemu, wymogom sędziowskiego wymiaru kary określonym w art. 53 k.k.

W oparciu o tak sprecyzowane zarzuty na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

1. 1. 1.

1. uchylenie zaskarżonego wyroku, co do oskarżonego K. R. w zakresie przypisanego mu w punkcie II wyroku czynu i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w. W., VIII Wydział Karny do ponownego rozpoznania; ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia zarzutów wskazanych w punkcie I apelacji

2. o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II poprzez wymierzenie oskarżonemu K. R. kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.

3. Na podstawie art. 169 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie w toku postępowania odwoławczego następujących dowodów:

a. Zwrócenie się do Prokuratury Okręgowej W. - P. o nadesłanie z akt prowadzonego postępowania przygotowawczego pod sygn. akt Ds. 95/10 zeznań świadka G. S. w części, w której dotyczą rozpoczęcia przemytu narkotyków przez tzw. Grupę Ż. (J. W.), a zwłaszcza J. M. (1) oraz dowodów, z których wynika, że w 1999 r. została znaleziona paczka narkotyków pochodzących z B. w okolicach miejscowości D. W. przez kierowcę TIRa celem ustalenia daty rozpoczęcia przemytu narkotyków i zakwestionowania udziału oskarżonego K. R. w nawiązaniu przestępczych kontaktów przez J. M. (1) ze stroną (...);

b. Dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniających zeznań świadka G. S. na w/w/ okoliczności.

Przedmiotowa apelacja została uzupełniona w dniu 31 lipca 2012 r.

W uzupełnieniu obrońca precyzując treść pkt 1 lit. c apelacji stwierdził, iż fakt odbycia lotów samolotowych K. R. wraz z J. M. (1) nie udowadnia, że K. R. w jakikolwiek sposób przyczynił się do nawiązania przez J. M. (1) kontaktów z dostawcami heroiny z B., tym bardziej, że sam świadek M. stwierdza, że pierwszy z wyjazdów miał charakter koleżeński i poniekąd biznesowy, a drugi miał miejsce prawdopodobnie po tzw. spotkaniu na S. w W., kiedy to już doszło do określenia warunków dostaw heroiny z B., co nastąpiło prawdopodobnie bez udziału K. R.. Dokumentacja od Straży Granicznej dowodzi tylko, że takie loty miały miejsce. Więc nie można wykluczyć, że K. R. spotkał się z J. M. (1) zupełnie przypadkowo na pokładzie samolotu.

Cofnął zarzut naruszenia prawa materialnego dotyczący art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 1.

W zakresie wniosków apelacji zmodyfikował dotychczasową treść w ten sposób, że:

1. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie K. R. od zarzucanego mu punkcie II wyroku czynu,
2. w przypadku nieuwzględnienia zarzutów wskazanych w punkcie I apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II poprzez wymierzenie oskarżonemu K. R. kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby,
3. ewentualnie w razie stwierdzenia, że zgromadzony materiał dowodowy jest niewystarczający do rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej K. R. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, co do jego osoby w zakresie przypisanego mu w punkcie II wyroku czynu i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w. W. **VIII** Wydział Karny do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. P. na podstawie art. 444 oraz 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok Sądu Okręgowego w. W. w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427§ 1 i 2 oraz 438 pkt 1 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego poprzez naruszenie przepisu art. 76§1 kk w zw z art.106 kk poprzez ich niezastosowanie, które było obligatoryjne albowiem Sąd I instancji dysponował nieaktualną kartą karną oskarżonego i przyjął, iż w dacie wydania wyroku oskarżony był osobą karaną, a w rzeczywistości skazanie uległo zatarciu z mocy prawa w dniu 4 września 2011r., a więc jeszcze przed datą wydania wyroku i dlatego musi on być uważany za osobę niekaraną.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oskarżonemu, który jest niekarany, a ponadto był do niniejszej sprawy tymczasowo aresztowany od 19 listopada 2008 r. do 27 października 2009 r. doświadczając za swój czyn opisany w wyroku znacznej dolegliwości, a poza tym od popełnienia tego czynu minęło prawie 10 lat i wobec tego orzeczenie wobec oskarżonego kary o charakterze izolacyjnym przekracza - zdaniem obrony - stopień winy, a nadto nie może odegrać właściwej roli wychowawczej; natomiast orzeczenie kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych jest zbyt dotkliwe dla oskarżonego albowiem jego dochody miesięczne netto wynoszą 1500 zł i musi z nich, poza kosztami swej egzystencji, jeszcze płacić alimenty na swoje dziecko w wysokości 500 zł, a ponadto jego obecna partnerka jest w ciąży i po urodzeniu dziecka będzie miał dodatkowe wydatki uniemożliwiające uiszczenie orzeczonej kary grzywny.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł, aby Sąd Odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k., zmienił zaskarżony wyrok, orzekając w części dotyczącej kary odmiennie co do istoty sprawy i warunkowo zawiesił wykonanie kary dwóch lat pozbawienia wolności wymierzonej A. P. przez Sąd Okręgowy, oznaczając okres próby stosownie do art. 70 § 1 pkt 1 kk i oddając ewentualnie oskarżonego pod dozór kuratora, a w zakresie kary grzywny orzekł ją na poziomie nie wyższym jak 100 stawek dziennych po 10 zł.

Pismem z dnia 8 czerwca 2012 r. obrońca uzupełnił przedmiotową apelację w zakresie przesłanek przemawiających za warunkowym zawieszeniem orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności, ewentualnie wymierzenie tej kary w mniejszym wymiarze z zastosowaniem środka probacyjnego wskazanego powyżej.

Obrońca oskarżonego J. T. na zasadzie art. 425 § 1-3, art. 427 § 1 k.p.k., art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części pkt V zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia co do zarzucanego oskarżonemu czynu w pkt VI aktu oskarżenia na korzyść tego oskarżonego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, prowadzącą do błędu w ustaleniach faktycznych wziętych za podstawę wyroku przez niesłuszne i sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przyjęcie, że materiał dowodowy dawał podstawę do uznania, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości łącznej nie mniejszej niż 12 kg i nie większej niż 33 kg.
2. naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla odpowiedzialności oskarżonego w sprawie i rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.
3. naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 poprzez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku do kwestii zawartych w wyroku tj. wskazania na podstawie jakich kryteriów przyjęto, iż oskarżony dopuścił się uczestniczenia w obrocie **znaczną** ilością narkotyków.
4. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 65 § 1 k.k. przez błędne przyjęcie, iż oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych: R. K. (1) i A. G. (2) na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w zakresie czynów opisanych w pkt VI i VIII na korzyść oskarżonych.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie:

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości, tj. rozbieżności w zeznaniach świadka koronnego na niekorzyść oskarżonego R. K. (1) oraz poprzez procedowanie charakteryzujące się przełamaniem zasady domniemania niewinności i przyjęcia a priori winy oskarżonych R. K. (1) i A. G. (2), mimo iż Sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, tj. zauważył niekonsekwencje w zeznaniach świadka koronnego m.in. co czasookresu działalności oskarżonych, co do częstotliwości zarzucanego oskarżonym czynu, jednorazowej ilości kupowanych narkotyków itp. jednak nie usunął - mimo możliwości - swych wątpliwości na korzyść oskarżonych.

- przepisów art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k. polegającej na jednostronnej i niekorzystnej dla oskarżonych R. K. (1) i A. G. (2) ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego; poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, szczególnie przy zbyt życzliwej ocenie zeznań świadka koronnego, oraz oparcie się przy wydaniu wyroku głównie na zeznaniach świadka koronnego i nie wzięcie pod uwagę licznych rozbieżności w kolejnych wersjach tych zeznań, a także niewzięcie pod uwagę tych części wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, które przemawiały na korzyść oskarżonych R. K. (1) i A. G. (2),

- przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie w opisie czynu z art. 279 § 1 kk zarzucanego oskarżonemu R. K. (1), iż przestępstwo zostało przecież popełnione we współsprawstwie ze S. S. (1) oraz nieustalonym mężczyzną o ps. (...). Sąd w opisie czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zarzucanego R. K. (1) wskazując na „wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami”, nie uwzględnił współsprawstwa z L. K.. Sąd również nie uzasadnił tak wprowadzonej zmiany opisu czynu;

- przepisu art. 182 § 3 k.p.k. wyrażające się w tym, że świadkowie świadka M. Z., K. J. odmówili - po pouczeniu ich przez Sąd - składania zeznań w tej sprawie, podczas gdy uprawnienie to im nie przysługiwało. Art. 182 § 3 k.p.k. ustanawia wyjątek od obowiązku zeznawania w sprawie. Uprawnienie to przysługuje świadkowi, który w innej toczącej się sprawie jest oskarżony o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., IV KK 14/2003), zaś ww. świadkowie nie byli oskarżeni o współudział z oskarżonymi w sprawie VIII K 249/09;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, wynikający z przyjęcia, że oskarżony R. K. (1) dokonał przypisanego mu w przestępstwa w punkcie XIV aktu oskarżenia mimo braku wystarczających i wiarygodnych dowodów na poparcie tej tezy, tym bardziej, że ślady zabezpieczone w pojeździe (śląd linii papilarnych oraz ślad zapachowy), które mogłyby potwierdzić niewinność bądź winę oskarżonego, zaginęły w trakcie ich przechowywania. Poza tym ustalenia Sądu w zakresie ww. czynu są sprzeczne, bowiem Sąd przyjął, iż zabezpieczenia w samochodzie oskarżony pokonał otwierając drzwi narzędziem, tzw. łamakiem i uruchamiając silnik wyłamując stacyjkę, obudowę kierownicy i spinając kable, przy czym zdaniem Sądu drzwi pojazdu pozostały nieuszkodzone. Ponadto Sąd przyjął, iż to oskarżony był pomysłodawcą kradzieży samochodu, podczas gdy S. S. (1) na rozprawie w dniu 16 września 2010 roku zeznaje, że „...zadzwoił do Ł. lub do K., nie pamiętam do którego z nich, że stoi taki M. i oni przyjechali ...”, zaś w dniu 23 marca 2005 roku, wskazuje, że „wspólnie z R. K. (2) i K. ukradliśmy z ul. (...)”. Jedynym zatem bezpośrednim dowodem wskazującym, że oskarżony brał udział w kradzieży samochodu M. (...) są zeznania świadka koronnego, pozostali świadkowie przesłuchani na tę okoliczność opisali sposób kradzieży i odnalezienia samochodu marki M. (...).

3) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, będący po części następstwem zarzuconych powyżej naruszeń prawa procesowego, polegający na uznaniu oskarżonych R. K. (1) i A. G. (2) winnymi popełnienia czynów z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo

braku podstaw dowodowych. Jedynym bezpośrednim dowodem potwierdzającym treść zarzutów są zeznania świadka koronnego. Pozostałe dowody są dowodami osobowymi pośrednimi.

4) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez sprzeczność w jaką popadł Sąd wymierzając karę oskarżonym za przestępstwo uczestniczenia w obrocie środkami odurzającymi. Sąd wymierzył karę na podstawie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 roku lecz w wymiarze przewidzianym przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii z 24 kwietnia 1997 roku.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i o uniewinnienie oskarżonych R. K. (1) i A. G. (2),
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.
- wskazując zaś na zarzut z pkt 3 i 4 wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku (w przypadku nieuwzględnienia wniosku o uniewinnienie) w części dotyczącej zarzucanego R. K. (1) czynu opisanego w punkcie XIII aktu oskarżenia przez zakwalifikowanie go jako posiadania środków odurzających tj. przestępstwa z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i wymierzenie R. K. (1) za ww. czyn zarzucany kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W razie niepodzielenia przez Sąd Apelacyjny powyższych zarzutów dotyczących uniewinnienia oskarżonych, wniósł o obniżenie orzeczonej kary z powodu jej rażącej niewspółmierności (z uwagi chociażby na znaczny upływ czasu od chwili popełnienia przypisywanych oskarżonym przestępstw) i orzeczenie obniżenia kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne czyny i pełne zastosowanie zasady absorpcji w odniesieniu do oskarżonego R. K. (1), a w stosunku do obydwu oskarżonych warunkowe zawieszenie wykonania kary nawet na najdłuższy, prawem przewidziany, okres.

Obrońca oskarżonego M. J. (1) zaskarżyła powyższy wyrok w części tj. w pkt IX tego wyroku w zakresie uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVI aktu oskarżenia.

Zaskarżonemu wyrokowi na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania karnego mającą bezpośredni wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności przepisu: art. 7 k.p.k. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób dowolny niezgodny z zasadami logicznego myślenia

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, że oskarżony był pomysłodawcą napadu na jubilerkę I. P., pomimo tego, nie ma żadnego dowodu potwierdzającego zeznania świadka koronnego w tym zakresie, a wiedza o działalności jubilerki była powszechna.

Wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. J. (1) od zarzucanego mu w punkcie XVI aktu oskarżenia czynu z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zasadna w całości okazała się apelacja obrońcy oskarżonego M. J. (1), zasadna w części apelacja obrońcy oskarżonego K. R., zaś pozostałe apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych A. P., J. T., A. G. (2) i R. K. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego K. R..

Całkowicie trafny okazał się zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary zawarty w pkt II omawianej apelacji i wnioski końcowe odnoszące się do kwestii wymiaru kary zawarte w pkt 2 apelacji oraz jej uzupełnieniu.

Z tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która poświęcona jest kwestii wymiaru kary orzeczonej wobec K. R. wynika, że Sąd Okręgowy oprócz okoliczności obciążających wymienionych na str. 92 uzasadnienia, dostrzegł także okoliczności łagodzące w tym dotychczasową niekaralność oskarżonego i uznał, że przedmiotowe przestępstwo było w życiu K. R. jedynie incydentem, który więcej się nie powtórzy.

Sąd Apelacyjny podzielając w pełni powyższe stwierdzenie, uznał w kontekście zawartych w pkt II 1 przedmiotowej apelacji trafnych argumentów obrońcy, że owo przekonanie Sądu meriti nie znalazło należytego odzwierciedlenia przy orzekaniu kary wobec tego oskarżonego, zarówno w zakresie jej wymiaru jak i rodzaju. Faktem jest, że Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonego karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia określonego w art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ale uznać należy, że pomimo tego orzeczone w takim minimalnym ustawowym wymiarze 3 lat bezwzględnego pozbawienia wolności jest karą niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Obrońca oskarżonego zasadnie podniósł w swojej apelacji, że orzeczone przez Sąd meriti kara jest niewspółmierna do stopnia winy, okoliczności popełnienia przestępstwa, tj. faktu, że proceder przestępczy trwał jedynie jeden miesiąc, że oskarżony był jedynie pomocnikiem, nie uczestniczył w organizowaniu przemytu narkotyków i poza jednorazowym spotkaniem w B. oraz w W., nie nadzorował i nie interesował się działalnością przestępczą, a w konsekwencji nie miał wiedzy i świadomości w zakresie rozmiarów popełnionego przestępstwa, nie uzyskał z tego przestępstwa żadnych korzyści, zaś po popełnieniu czynu zabronionego nie wszedł ponownie w konflikt z prawem i starał się zadośćuczynić społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze w tym w szczególności postawę oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego Sąd Apelacyjny zastosował wobec K. R. nadzwyczajne złagodzenie kary i w oparciu o art. 60 § 2 pkt 2 k.p.k. obniżył orzeczoną karę do lat 2.

Jednocześnie Sąd odwoławczy uznał, że z uwagi na dodatnią prognozę wobec oskarżonego, którą stwierdził także Sąd Okręgowy, wynikającą chociażby z faktu, że przez ponad 10 lat oskarżony nie wszedł ponownie w konflikt z prawem, zaś czyn który popełnił był incydentem, który się więcej nie powtórzył, orzeczoną wobec K. R. karę 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszono, ustalając okres próby na okres lat 5.

Sąd Apelacyjny uznał, że tak orzeczonej kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i spełnia pozostałe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Nie zasługiwały natomiast na uwzględnienie pozostałe zarzuty zawarte w omawianej apelacji i dotyczące obrazy przepisów prawa procesowego i błędów w ustaleniach faktycznych (pkt I 1-3 apelacji).

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. bowiem dokonana przez ten Sąd ocena dowodów mających zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu nie nosi cech dowolności, nie zawiera błędów natury faktycznej i logicznej a w związku z tym brak było podstaw do jej zakwestionowania.

Należy również stwierdzić, że w realiach faktycznych i dowodowych niniejszej sprawy, gdy na podstawie zeznań świadków S. S. (1) i J. M. (1) możliwe było dokonanie jednoznacznych i stanowczych ustaleń faktycznych dotyczących czynu przypisanego K. R. (pkt II wyroku), nie było w ogóle potrzeby aby sięgać po regulę zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. Dlatego też chociażby z tego względu zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. uznać należy za bezzasadny.

Skoro zatem Sąd meriti nie naruszył przepisów postępowania dotyczących sfery gromadzenia i oceny dowodów to uznać również należy, że dokonane w odniesieniu do czynu przypisanego K. R. ustalenia faktyczne są prawidłowe, znajdują bowiem pełne oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu odwoławczego podniesione w pkt 1 a, b, c, d oraz pkt 2 i 3 okoliczności i argumenty mają charakter wyłącznie polemiczny i w związku z tym Sąd Apelacyjny nie widzi potrzeby aby w sposób szczegółowy dokonywać ich

analizy w sytuacji gdy Sąd Okręgowy na str. 15-29 dokonał wszechstronnej, wnikliwej analizy wszystkich istotnych dowodów i wyprowadził z tej oceny trafne i logiczne wnioski.

Dokonana w tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przez Sąd meriti analiza i ocena dowodów zasługuje na pełną akceptację Sądu odwoławczego i brak jest podstaw do jej podważenia przez argumenty podniesionej w omawianej apelacji.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego A. P.

Przedmiotową apelację w której zarzucono obrazę prawa materialnego tj. art. 76 § 1 k.k. w zw. z art. 106 k.k. poprzez niezastosowanie tych przepisów oraz postawiono zarzut rażącej niewspółmierności kary nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługiwał zawarty w niej wniosek o warunkowe zawieszenie orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności i obniżenie wymiaru kary grzywy.

Należy przyznać rację skarżącemu jedynie w zakresie bezpodstawnego uznania przez Sąd meriti za okoliczność obciążającą, dotychczasowej karalności A. P. w sytuacji, gdy przed datą wydania wyroku tj. 25 listopada 2011 r. skazanie oskarżonego uległo zatarciu a więc jak wynika z treści art. 106 k.k. oraz z przytoczonego w przedmiotowej apelacji orzecznictwa Sądu Najwyższego uważa się je za niebyłe.

W takiej sytuacji Sąd pierwszej instancji nie miał żadnych podstaw aby wskazywać na str. 94 uzasadnienia, że oskarżony był wcześniej karany i że stanowi to jedną z okoliczności obciążających. Nie oznacza to jednak, że powyższa okoliczność miała decydujące znaczenie przy ustaleniu wymiaru i rodzaju kary orzeczonej wobec A. P..

Z tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do tego zagadnienia wynika bowiem, że Sąd Okręgowy miał na uwadze okoliczności zarówno obciążające jak i łagodzące dotyczące tego oskarżonego i nie można uznać, że orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny noszą cechy rażącej surowości i nie uwzględniają dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego podniesione w apelacji jak również w jej uzupełnieniu argumenty nie są przekonujące i nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do zmiany wyroku i złagodzenia orzeczonych kar poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności i obniżenia wymiaru kary grzywny.

Należy mieć bowiem na uwadze fakt, że oskarżonemu P. przypisano popełnienie przestępstwa w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w warunkach określonych w art. 12 k.k. a zatem czynu cechującego się znacznym stopniem społecznej szkodliwości chociażby z uwagi na znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny i kokainy w których obrocie uczestniczył oskarżony.

Nie można zatem zgodzić się ze stwierdzeniem autora apelacji, że, jest wielce prawdopodobne, że gdyby Sąd meriti uznał oskarżonego za niekaranego, to orzekłby karę nieizolacyjną. Nie może mieć również istotnego znaczenia dla określenia rodzaju i wymiaru kary fakt, że czyn przypisany oskarżonemu został popełniony 10 lat temu.

Na akceptację nie zasługują również argumenty skarżącego zawarte w uzupełnieniu apelacji a w szczególności dotyczące kwestii zastosowania przepisu ustawy względniejszej dla sprawcy.

Należy bowiem stwierdzić, że w dacie wydawania wyroku przez Sąd I instancji zagrożenie ustawowe określone w art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii było identyczne jak w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w ust. 3 „podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 10”). Zatem zadnie zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. Sąd zastosował ustawę nową.

Natomiast zmiana art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i podwyższenie ustawowego zagrożenia za ten czyn od 2 do 12 lat pozbawienia wolności nastąpiło po wejściu w życie ustawy z 1 kwietnia 2011 r. (Dz. U. z 2011 r. Nr 117, poz. 678) i miało to miejsce w dniu 9 grudnia 2011 r. a zatem po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy.

Należy zatem uznać, dywagacje obrońcy oskarżonego dotyczące tego zagadnienia i zawarte w uzupełnieniu apelacji są całkowicie bezprzedmiotowe, bowiem skarżący nie uwzględnił w swoich rozważaniach daty wejścia wspomianej ustawy w życie.

Reasumując dokonane w tym zakresie rozważania stwierdzić należy, że brak było podstaw do zmiany wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego A. P..

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego J. T..

Za całkowicie bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy art. 7 k.p.k., który miał skutkować błędnym ustaleniem, że oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w liści łącznej nie mniejszej niż 12 kg i nie większej niż 33 kg.

Nie są zasadne również pozostałe zarzuty dotyczące obrazy prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.p.k. i 424 k.p.k. chociażby z tego względu, że obrońca w żaden sposób nie wykazał wpływu rzekomej obrazy tych przepisów na treść wyroku do czego zobowiązuje go treść art. 438 pkt 2 k.p.k.

Natomiast za wewnętrznie sprzeczny z treścią pozostałych zarzutów należy uznać określony w pkt 4 omawianej apelacji w którym zarzucono obrazę prawa materialnego tj. art. 65 § 1 k.k. Zatem mając na uwadze chociażby treść i rodzaj wymienionych zarzutów należy uznać, że przedmiotowa apelacja jest w znacznej części wadliwa ze względów formalnych.

Nie można bowiem w zakresie tego samego czynu kwestionować jednocześnie dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych – co czyni skarżący chociażby w zarzucie z pkt 1, jak również de facto poprzez podniesienie zarzutów obrazy art. 5 § 2 i 424 k.p.k., a jednocześnie stawiać zarzutu obrazy prawa materialnego określonego w pkt 4.

Jest bowiem oczywiste i wynika to z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak i Sądów Apelacyjnych, że zarzut obrazy prawa materialnego jest aktualny dopiero wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych. Odnosząc się zaś do tak podstawowych zarzutów należy stwierdzić, że Sąd meriti dokonał oceny zebranych w sprawie dowodów odnoszących się do czynów przypisanych J. T. (czyny z pkt VI, VII i VIII aktu oskarżenia), która nie nosi cech dowolności, nie zawiera błędów natury faktycznej i logicznej oraz zgodna jest z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zważywszy także należy, że z treści zarzutu dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k. nie wynika w żaden sposób, który konkretnie dowód czy dowody zostały przez Sąd ocenione w sposób dowolny naruszający zasadę określoną w art. 7 k.p.k.

Z uzasadnienia apelacji należy jedynie domniemywać, że skarżący kwestionuje sposób oceny zeznań świadka S. S. (1), ale również w uzasadnieniu nie wskazano konkretnie w jakim zakresie ocena tego dowodu jest kwestionowana. Taki sposób redakcji omawianego środka zaskarżenia utrudnia Sądowi odwoławczemu merytoryczne i szczegółowe odniesienie się do zawartych w apelacji zarzutów.

Należy zatem odnieść się w tym miejscu do rozważań Sądu Okręgowego zawartych na str. 36-42 uzasadnienia wyroku i dotyczących sprawstwa tego oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów określonych w pkt VI, VII i VIII aktu oskarżenia).

Z treści powyższych rozważań Sądu meriti wynika, że Sąd oparł swoje ustalenia na wyjaśnieniach oskarżonego, który częściowo przyznał się do popełnienia czynu z pkt VI aktu oskarżenia i przyznał się do popełnienia czynów z pkt VII i VIII aktu oskarżenia oraz na zeznaniach świadka S. S. (1).

Dokonana w tej części uzasadnienia analiza i ocena dowodów jest wnikliwa wszechstronna i w żadnym stopniu nie nosi cech dowolności a zatem zasługuje w pełni na aprobatę ze strony Sądu odwoławczego.

Mając zaś na uwadze treść wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań S. S. (1) nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że doszło w niniejszej sprawie do obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Należy w tym miejscu podkreślić, że również z treści zarzutu zawartego w pkt 2 apelacji nie wynika jakie konkretnie wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

Nie wynika to również wprost z uzasadnienia apelacji, gdzie przedstawione są wątpliwości skarżącego dotyczące ilości narkotyków w których obrocie uczestniczył oskarżony. Należy zatem stwierdzić, że skoro Sąd orzekający dysponował dowodami i zeznaniami świadka S. S. (1), które to dowody pozwoliły Sądowi na dokonanie jednoznacznych i stanowczych ustaleń faktycznych dotyczących czynów przypisanych temu oskarżonemu to nie było żadnej podstawy aby sięgać po regulę zawartą w art. 5 § 2 k.p.k., gdyż tego rodzaju wątpliwości w tym zakresie nie występowały. Kwestia kwalifikacji prawnej czynów przypisanych J. T. w tym także ilość narkotyków w których obrocie uczestniczył oskarżony została przez Sąd meriti rozważona na str. 84-87 uzasadnienia wyroku i przytoczone tam argumenty są logiczne i przekonujące i zasługują na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Jako całkowicie bezzasadny w takiej sytuacji należy określić zarzut obrazy art. 424 k.p.k. bowiem uzasadnienie wyroku sporządzone przez Sąd Okręgowy spełnia wszystkie wymogi określone w tym przepisie i co najistotniejsze w pełnym zakresie umożliwia dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku.

Za całkowicie chybiony i mający charakter wyłącznie polemiczny należy uznać zarzut obrazy art. 65 k.k. Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem autora apelacji, że na gruncie powyższej sprawy brak jest elementów koniecznych do przyjęcia, że J. T. w zakresie czynu określonego w pkt VI aktu oskarżenia działał w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k.

Argumenty skarżącego ograniczają się w tym zakresie w istocie do teoretycznych rozważań dotyczących działania zorganizowanej grupy przestępczej i przytoczenia orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku końcowego zawartego w przedmiotowej apelacji tj. uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny nie znalazł również podstaw aby zmienić z urzędu wyrok w zakresie orzeczonych wobec J. T. kar jednostkowych, czy też kary łącznej.

Orzeczona wobec tego oskarżonego kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat oraz kara grzywny nie noszą cech rażącej surowości i uwzględniają dyrektywy wymiaru kar określone w art. 53 k.k.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonych: A. G. (2) i R. K. (1).

Przed merytorycznym odniesieniem się do poszczególnych kwestii podniesionych w przedmiotowej apelacji należy poczynić kilka uwag wstępnych a mianowicie, że część zarzutów (obraza art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 182 § 3 k.p.k.) została zupełnie pominięta w jej uzasadnieniu, co utrudnia Sądowi odwoławczemu merytoryczne odniesienie się do treści tych zarzutów. Ponadto zarzucając Sądowi obrazę art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i 182 § 3 k.p.k. czyli przeprowadzenie postępowania, to zgodnie z treścią zawartą w art. 438 pkt 2 skarżący powinien wykazać wpływ obrazy tych przepisów na treść wyroku, czego w żaden sposób nie uczyniono ani w treści tych zarzutów ani w uzasadnieniu apelacji.

Należy także zauważyć, że z petitum omawianej apelacji wynika wprawdzie, że jej autor zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w zakresie czynów opisanych w pkt V i VIII na korzyść „odpowiednio oskarżonych R. K. (1) i A. G. (2) w całości” ale jednocześnie z treści zarzutów zawartych w pkt 3 i 4, z wniosku końcowego (trzeciego w kolejności) oraz z zarzutu rażącej niewspółmierności kary wynika, że obrońca obu ww. oskarżonych nie jest stanowczy i konsekwentny w swoich twierdzeniach skoro w zarzutach zawartych w pkt 1 i 2 podważa popełnienie przez A. G. (2) i R. K. (1) przypisanych im czynów a jednocześnie w uzasadnieniu na str. 8 kwestionuje dokonana przez Sąd meriti kwalifikację

prawną czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, twierdząc, że czyn oskarżonego R. K. (1) należało zakwalifikować jako typ podstawowy określony w ust. 1 art. 56 ustawy po przyjęciu, że R. K. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z bratem L. K..

Nie wiadomo także jak należy rozumieć zarzut zawarty w pkt 4 petitum apelacji, który został określony jako błąd w ustaleniach faktycznych, ale z jego treści oraz z argumentów zawartych w końcowej części uzasadnienia a odnoszących się do przedmiotowego zarzutu wynika, że w istocie skarżący kwestionuje zastosowane przepisy prawa materialnego.

Nie wiadomo jednak na jakiej podstawie obrońca oskarżonych twierdzi, i co ma oznaczać treść zarzutu, że „Sąd wymierzył karę na podstawie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r. lecz w wymiarze przewidzianym przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii z 24 kwietnia 1997 r.” w sytuacji gdy z treści wyroku w sposób jednoznaczny wynika, że podstawą skazania był art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r., zaś podstawą wymiaru kary art. 56 ust. 3 tej ustawy.

Należy już w tym miejscu podkreślić, że w dacie orzekania przez Sąd pierwszej instancji tj. 25 listopada 2011 r. zagrożenie ustawowe za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii było identyczne jak w art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem Sąd Okręgowy zasadnie zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. zastosował ustawę nową. Ponadto powyższa kwestia została już wcześniej zmieniona w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego A. P..

Odnosząc się zatem do treści zarzutów zawartych w omawianej apelacji uznać należy za całkowicie chybione zarzuty obrazy przepisów postępowania tj. art. 5 § 2, 4, 7 i 410 k.p.k. oraz mający wynikać z obrazy tych przepisów błąd w ustaleniach faktycznych.

Z treści zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. wynika, że skarżący dopatruje się naruszenia zasady in dubio pro reo w rozstrzygnięciu istniejących rozbieżności w zeznaniach świadka koronnego na niekorzyść oskarżonego R. K. (1) oraz „przyjęcie a priori winy oskarżonych R. K. (1) i A. G. (2), mimo, iż Sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych”.

Tego rodzaju twierdzenie skarżącego uznać należy za całkowicie błędne skoro dopatruje się on naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. tylko dlatego, że zeznania świadka koronnego nie były konsekwentne (co zostało zauważone przez Sąd). skoro jednak sam autor apelacji na str. 5 apelacji, sam stwierdza, że „Sąd również te niespójności zauważył i w przypadku A. G. (2) przyjął najkorzystniejszą dla niego wersję” to w takiej sytuacji nie sposób przyjąć że została naruszona zasada zawarta w art. 5 § 2 k.p.k. i że nie dające się usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

Z dalszej części rozważań autora niniejszej apelacji wynika jednak, że obrońca oskarżonych myli zasadę in dubio pro reo z zasadą swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie doszło również do naruszenia zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu R. K. (1).

Argumenty zawarte na str. 7 apelacji należy w tym zakresie potraktować jako polemikę z dokonaną przez Sąd oceną zeznań świadka S. S. (1) i dokonany w oparciu m.in. o ten dowód ustaleniach faktycznymi. Rozważania Sądu meriti dotyczące czynów popełnionych przez R. K. (1) zawarte na str. 52-57, 88-89 są wnikliwe, logiczne i przekonujące.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji omówione w tej części uzasadnienia dowody a w szczególności zeznania S. S. (1) stanowiły wystarczającą podstawę do przyjęcia, że oskarżony R. K. (1) w latach 2000-2003 nabywał od niego narkotyki w ilości ustalonych w wyroku, oraz że popełnił czyn określony w art. 279 § 1 k.k.

Za całkowicie bezpodstawny uznać należy również zarzut obrazy art. 4, 7 i 410 k.p.k., który w istocie polega wyłącznie na kwestionowaniu sposobu oceny uznać świadka koronnego S. S. (1).

Nie można bowiem zgodzić się z twierdzeniami skarżącego, że Sąd dokonał jednostronnej i niekorzystnej dla oskarżonych R. K. (1) i A. G. (2) oceny tego dowodu, skoro w innej części tej samej apelacji jej autor przyznaje, że Sąd dostrzegł rozbieżności w zeznaniach S. S. (1) i w zakresie oskarżonego A. G. (2) przyjął najkorzystniejszą dla niego wersję (str. 5).

Zdaniem Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd Okręgowy na str. 43-47 i 52-57 analiza i ocena dowodów odnosząca się do czynów przypisanych oskarżonym R. K. (1) i A. G. (2) jest wnikliwa, wszechstronna i nie nosi cech dowolności a zatem zasługuje na akceptację, zaś argumenty autora apelacji nie podważają w żaden sposób dokonanej tam oceny dowodów.

Obrońca oskarżonych nie wykazał bowiem, że dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów w tym zeznań świadka koronnego zawiera błędy natury faktycznej lub logicznej bądź jest sprzeczna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Odnosząc się zaś do zarzutów obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i 182 § 3 k.p.k., które zostały całkowicie pominięte w uzasadnieniu apelacji stwierdzić należy jedynie, że Sąd odwoławczy nie dopatrywał się z urzędu wpływu rzekomej obrazy tych przepisów na treść wyroku, zaś autor apelacji nie wykazał w żaden sposób, że tego rodzaju wpływ na treść wyroku miał miejsce.

W takiej zaś sytuacji nie było podstaw i potrzeby szerszego odnoszenia się do tego zagadnienia.

Należy jedynie zauważyć, że Sąd Okręgowy orzekał w odniesieniu do oskarżonych w ramach określonych w akcie oskarżenia zarzutów i w żaden sposób nie wykroczył poza te granice.

Sąd Apelacyjny nie znalazł również podstaw do zmiany wyroku odnośnie oskarżonych A. G. (2) i R. K. (1) w zakresie orzeczonych wobec nich kar.

Argumenty skarżącego zawarte w końcowej części petitum apelacji mające wskazywać na rzekomo rażącą niewspółmierność kar ograniczają się bowiem w istocie do kwestii znaczenia upływu czasu od chwili popełnienia przypisanych tym oskarżonym czynów.

Nie jest to jednak argument tak istotny i wystarczający aby uznać, że orzeczone wobec oskarżonych kary noszą cechy rażącej surowości.

Autor apelacji w jej uzasadnieniu nie uzasadnia w żaden sposób swojego stanowiska i nie wskazuje innych okoliczności przemawiających za obniżeniem wymiaru orzeczonych wobec A. G. (2) i R. K. (1) kar pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy uznał, że orzeczona wobec A. G. (2) kara 1 roku i 6 miesięcy, zaś wobec R. K. (1) kara łączna 2 lata pozbawienia wolności nie noszą cech rażącej surowości.

Przy ich wymiarze Sąd meriti miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kar określone w art. 53 k.k. i uwzględnił w należyty sposób okoliczności zarówno łagodzące jak i obciążające dotyczące obu oskarżonych.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. J. (1).

Zasługiwał na uwzględnienie zawarty w przedmiotowej apelacji wniosek końcowy o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu określonego w pkt XVI aktu oskarżenia z art. 279 § 1 k.k., pomimo tego, że zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych zostały lakonicznie uzasadnione.

Omawiana apelacja dotyczy jednak istoty problemu jaki występuje w przedmiotowej sprawie a mianowicie ilości, charakteru dowodów odnoszących się do czynu przypisanego M. J. (1) oraz ich merytorycznej oceny przez pryzmat zasad zawartych w art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

W przeciwieństwie do pozostałych oskarżonych i przypisanych im czynów, zdaniem Sądu Apelacyjnego dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów odnosząca się do czynu określonego w pkt XVI aktu oskarżenia jest oceną dowolną, sprzeczną z zasadą zawartą w art. 7 k.p.k. w zakresie w jakim Sąd ten uznał, że zebrane w sprawie dowody w sposób jednoznaczny świadczą o winie oskarżonego M. J. (1). W istocie jedynym takim dowodem są zeznania S. S. (1), bowiem P. K., który przyznał, że wziął udział w kradzieży biżuterii wspólnie ze S. S. (1), R. S. (1) i jeszcze jednym nieznanym mu mężczyzną nic nie wspomina o udziale w tym czynie M. J. (1).

Sąd odwoławczy pragnie wyraźnie zaznaczyć, że możliwe jest oczywiście ustalenie sprawstwa oskarżonego na podstawie nawet jednego dowodu, ale wówczas gdy na podstawie zeznań choćby jednego świadka, czy wyjaśnień oskarżonego można dokonać stanowczych i jednoznacznych ustaleń faktycznych odnośnie przebiegu zdarzenia, w tym także najistotniejszych elementów składających się na stronę przedmiotową i podmiotową danego czynu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dokonanie tego rodzaju ustaleń w odniesieniu do udziału oskarżonego M. J. (1) w popełnieniu zarzucanego mu czynu w oparciu o dowody którymi dysponował Sąd, czyli praktycznie zeznania S. S. (1) nie było możliwe bez naruszenia zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k.

Z rozważań Sądu wynika bowiem, że zeznania tego świadka na których oparł swoje ustalenia są niekonsekwentne chociażby odnośnie miejsca i sposobu dokonania przedmiotowego czynu związanego z zaborem torby ze złotą biżuterią należącą do I. P. a zatem wyłącznie na podstawie tego dowodu nie można było dokonać stanowczych ustaleń faktycznych odnośnie istotnych elementów związanych z kwestią winy oskarżanego M. J. (1).

Z rozważań Sądu meriti wynika ponadto, że Sąd ten nie był w stanie jednoznacznie ustalić, czy oskarżony był tego dnia tj. 16 marca 1999 r. w budynku Urzędu Gminy W. W. (str. 65 uzasadnienia). Pomimo tego Sąd meriti czyni rozważania i założenia które w sposób jednoznaczny naruszają zasadę *in dubio pro reo*, a mianowicie, że „Dla przekazania zatem R. S. (1) w dniu 16 marca 1999 r. telefonicznej informacji o pobycie I. P. w urzędzie gminy, oskarżony nie musiał fizycznie w siedzibie urzędu przebywać.

Oskarżony bowiem po sprawdzeniu w dniu 16 marca 1999 r. czy pod urzędem zaparkowanym jest samochód pokrzywdzonej (dla ustalenia czy jej dotychczasowy harmonogram wizyt w urzędzie nie uległ zmianie) z dowolnego miejsca mógł zatelefonować do R. S. (1) informując go o pobycie I. P. w urzędzie” (str. 65).

Tego rodzaju wywód Sądu oznacza, że nie mają żadnego znaczenia wyjaśnienia oskarżonego potwierdzone zeznaniami R. C., że w tym dniu M. J. dokonywał zakupu znaków skarbowych na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej, skoro według Sądu teoretycznie miał możliwość wykonania telefonu do R. S. (1).

Czyli w tych rozważaniach Sąd Okręgowy zamiast opierać się na konkretnych faktach, które znajdują oparcie w konkretnych dowodach, winę oskarżonego ustala na teoretycznych przypuszczeniach i domniemaniach.

Taki sposób ustalania sprawstwa oskarżonego jest całkowicie błędny i w sposób ewidentny narusza zarówno zasadę zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. jak również zasadę domniemania niewinności określoną w art. 5 § 1 k.p.k. bowiem Sąd ustalił winę oskarżonego na domniemaniach i przypuszczeniach a nie na podstawie jednoznacznych i stanowczych dowodów.

Należy stwierdzić zatem w sposób jednoznaczny, że rozważania Sądu Okręgowego zawarte na str. 64-66 pisemnych motywów wyroku są wystarczającym powodem do podważenia tej części wyroku i uniewinnienia oskarżonego M. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Jeżeli bowiem nie ustalono w sposób jednoznaczny tego, że oskarżony był w dniu zdarzenia w budynku urzędu gminy, to na jakiej podstawie mógł on wiedzieć i poinformować o tym R. S., że akurat tego dnia I. P. ma ze sobą złotą biżuterię i to w znacznej ilości.

Możliwa jest przecież sytuacja, że I. P. wprawdzie była tego dnia w urzędzie gminy ale bez biżuterii. Sama obecność jej samochodu pod budynkiem o niczym w tym zakresie nie przesądza.

Ponadto za całkowicie dowolne w tych realiach faktycznych i dowodowych należy uznać rozważania Sądu zawarte na str. 90-91, z których ma rzekomo wynikać, że oskarżony M. J. wykonując jeden telefon do R. S. działał jako współsprawca przestępstwa z art. 79 § 1 k.k. i obejmował swoją świadomością wszystkie istotne elementy tego czynu. Gdyby bowiem nawet przyjąć, że oskarżony telefonicznie poinformował R. S. o tym, że w dniu 16 marca 1999 r. I. P. przebywali w budynku urzędu gminy (co przecież w sposób jednoznaczny nie wynika z materiału dowodowego), to nie można przecież uznać, że tego rodzaju zachowanie jest równoznaczne z popełnieniem w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny uznał, że w realiach faktycznych i dowodowych niniejszej sprawy, mając na uwadze także datę zdarzenia, nie jest możliwe uzupełnienie dotychczas zgromadzonego materiału o nowe istotne dowody, a zatem nie było zasadne uchylanie przedmiotowego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy uznał bowiem w takiej sytuacji, że zasadne i celowe jest dokonanie w postępowaniu odwoławczym merytorycznej oceny zgromadzonych dowodów zgodnie z zasadą zawartą w art. 7 k.p.k. i po dokonaniu takiej oceny wydanie wyroku reformatoryjnego w odniesieniu do oskarżonego M. J. (1).

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.